

Modrost v pregovorih domačih in tujih.

Med.

Ce ljubiš med, ne pobijaj čebell!
Kdor se čebel boji, medu ne dobi.
Ne daleč od žela ima med čebela.
Če je pik grenak, je pa med sladak.
Kdor hoče imeti med in trgati rože,
ne sme biti preobčutljive kože.

Brez potu ni medu.

Boljši žlica medu ko brenta govan.
(Istr.)

Več muh polovi medu žlica ko kisa
kebllica.

Med je muhe smrt.

Z medom loviš mušice in medvede.

Le med oskrbi, muhe že pridejo.

Če le med imaš, žlico že pribrnjaš.

Kjer je med, se zbirajo ose.

Ni medu brez grenkobe.

Med mlad, a vino staro.

Težko je med, kdor ga jesti mora.

Med uživaj z žličko, ne z žlico.

Sam med želodec pokvari.

Tudi medu se naveliča, komur je
vsakdanja piča.

Kdor se z medom maže, ga muhe
snedó.

Kdor med spravlja, si prste liže.

Posoda za med je redko sama.

Med, sladkor in rozine so veselje
mladine.

Tuji med je bolj sladak.

Med na jeziku (obljubljen) ne po-
sladká ust.

Prepovedani med je grenak.

Kupljeni med ni prav sladak.

Kdor ima medu preveč, z njim kola
maže.

Kjer imajo dosti medu, ga včasih po
steni mažejo.

Ce leto ne dá medu, pa dá voska.

Na jeziku med, a v srcu led.

Zunaj med, znotraj žolč.

Reki:

Med imeti na jeziku.

Govori, kakor bi med mazal.

Medeno govoriti.

Za med rad imeti (vzeti).

Slovstvo.

Domači vrt. Praktičen navod, kako
ga uredimo, obdelujmo in krasimo. Pri-
redil M. Humek, višji sadjarski nad-
zornik v Ljubljani. Pojasnjeno z 69 po-
dobami in dvema barvnima slikama.
Broš. 48 Din, vez. 60 Din. Slovenski go-
spodarski krogi so sprejeli to knjigo s
posebnim veseljem, ker je knjiga res
strokovnjaško sestavljena in izpolni ze-
vajočo vrzel v naši gospodarski litera-
turi. Njen pisatelj je priznan praktik,
edini med Slovenci. Naj ne manjka te
knjige-vodnice v nobeni slovenski hiši,
ki ima kaj zanimanja za plodonosno go-
spodarstvo! Dobiva se v Jugoslovanski
knjižarni v Ljubljani in po vseh knjižar-
nah.

Drobiž.

Nekdaj in sedaj. Angleški kralj I. 1233.
ni spal na postelji, temveč na slamnici;
postelje takrat še niso poznali. Za časa
kraljice Elizabete (1558—1603) je ležala
najmanj desetina Angležev še na lesenih
klopeh; namesto blazine pod glavo so
imeli lesene podstavke, kakor še sedaj
Japonci. Spalnico angleške kraljice so
nastlali vsak dan s svežim ličjem, pre-
prog po tleh še niso imeli. Henrik VI.
je pil pri zajtrku še vino; kave, čaja in
čokolade še nihče ni poznal. Sladkor so
kupovali v lekarnah kot zdravilo.

Zelena žaba — vremenski prerok.
Mnogokje, zlasti med kmetskim ljud-
stvom, je zelena žaba na glasu kot do-
ber vremenski prerok. Ponekod denejo
zeleno žabo v steklenico, v katero pa
vtaknejo leseno lestvico. Pravijo, da
ostane vreme lepo, ako ostane žaba na
dnu steklenice; ako pa pleza po lestvi
navzgor, začne kmalu deževati, tako da
se žaba lahko primerja z barometrom.
Neki francoski profesor se je delj časa
bavil s tem, je li ta ljudska domneva od-
govarja resnici ali ne, in je prišel do za-
ključka, da je zelena žaba v srednji in
severni Evropi zelo slab vremenski pre-
rok; toda v deželah, skozi katere teče
Donava in njeni pritoki, je pa naravnost
izboren vremenski prerok, vsled česar
se ni čuditi, da ima naše ljudstvo, ki je

gotovo dober poznavalec in opazovalec vremenskih razmer, veliko zaupanje do te živalce. Iz načina regljanja, skakanja in vsega vedenja te živalce sklepa naša kmetško ljudstvo, ali in kdaj pride do kake vremenske izpremembe.

Mikrofon. Govorniki večkrat ne morejo tako glasno govoriti, da bi jih slišali tisočeri poslušalci. A danes je tudi ta težkoča odpravljena. Napravili so aparat, ki ga imenujejo z grško besedo mikrofon. Govornik govori v ta aparat, in posebne naprave ojačijo njegov glas na 10.000kratno navadno moč. Lahko pa tudi tako govorimo, da postavimo tak aparat n. pr. na mizo; v kakšnem drugem je pa tudi tak aparat na mizi, samo večji je in drugače opremljen — imenuje se megafon. Oba aparata zvežemo brezžično. Tako je pred dvema letoma govoril ameriški predsednik Harding 125.000 poslušalcem, ki so čuli govor več sto kilometrov proč v drugih mestih. In ko je v mikrofon kihnil, mu je 125.000 ljudi reklo: »Bog pomagaj!« in se je ta odgovor slišal gotovo na več kot 1000 km daleč. Profesorji iz New Yorka in Chicago so imeli znanstveno razpravo potom takih aparatov na več kot 1000 km daleč. In nedavno je imel angleški državnik Lloyd George svoje volivne govore potom mikrofona in se mu ni bilo treba bati, da bi ga kje zagnali ven. V Berlinu so te dni na tak način telefonirali poslušalcem celo pridigo.

Dolgost ženskih las. Neki gospod, ki je imel dosti časa, je izračunal, koliko kilometrov las nosi ženska na glavi — povprečno namreč. Svetli lasje so navadno bolj bujni in gosti kakor črni. Ženske, ki imajo črne lase, nosijo na glavi dolžino 70 km, toliko kot je dolga cesta od Ljubljane do Novega mesta; blondinke pa v zelo srečnih slučajih dosežejo 135 km, še enkrat toliko. Zračna črta od Ljubljane do Trsta znaša 73 km. Navadno se ženske niti ne zavedajo, kako daleč sežejo njih lasje. Dočim je svetlih las več in so bolj bujni, so pa črni lasje močnejši. Svetel las se raztrga, če privežemo nanj 68 gramov, črni las pa nosi lahko 113 gramov.

Čudeži narave. Gosenica ima 4041 mišic. — V očeh trota se nahaja okoli 14.000 majhnih ogledal. — Telo pajka sestoji iz štirih delov, ki imajo do 4000 neoboroženemu človeškemu očesu nevidnih odprtín, skozi katere se izločajo niti za pajčevino. Vse te niti se združijo nato v eno samo nit, s katero prede pajek svojo pajčevino, tako da je ta umotvor sestavljen iz 4000 posameznih nitk. Zoolog Lenwenhoch je opazoval skozi mikroskop pajke, ki niso bili večji od peščenega zrna in ki so predli tako tenke niti, da je njihovo število 4000 doseglo šele debelino človeškega lasu.

Listnica uredništva.

Ivanko: Samó zadnjo vrstico v uteho pesniku:

Pa vendar se tolažimo,
Da enkrat vsi umreti moremo,
Pa sveta vera nas uči,
Da vidimo se spet nad zvezdami.

Tako so mislili že tudi drugi. — **Z. Z. v Ž.:** Mihče je res kajon — kakor pravite. Vendar za knjigo še premalo premeten. — **Vanin:** Hvala! Bomo skušali porabiti. — **Zaplaški:** Dejanje samo je za pesnitev preskromno. Talent pa imate. — **C. F.:** To je še zelo preprosta poezija:

Ančka mala	Punčka v zibelki
zazibala	je spala
svojo punčko	kakor angelček
je lepo.	sladko.
	Konec.

V. Š.: Je navadna šolska naloga. Zato oprostite. — **R. Kr. v C.:** Vse dobro Roziki in Reziki, toda — i. t. d. — **Tinka:** Bi lahko napisali kaj deci bolj razumljivega? Mimo meglenih refleksij gre otrok brzo dalje. — **A. Z.:** »Slovo in naročilo?« Preveč nanje spominja. — **Rosana:** Oj, oj, oj! Takó opeti pomlad!

Raduj se in veseli,
otrok ti moj predragi.
Saj je pomlad v deželi
in ž njo vsi njeni drugi(!).

Mar je mogoč še lepši čas,
kot ravno je pomlad.
Saj bo sedaj pri nas
prelepa ta pomlad.

Tako pa res ne smete nikoli več! — **Milin M.:** Še nismo vseh prečitali. Toda, če so vse take, kot je pričetek »Križarske vojne« (1000—1300):

Mohamedanci Turčini,
Sedžuki Turčini,

oj, vera kriva
ljudem srce razriva —